

2001. március

ÉLETIGE

„Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert öcséd meghalt, de föltámadt; elveszett, de megkerült” (Lk. 15,32).

Ez a mondat a tékozló fiúról szóló példabeszéd végén található, és Isten nagyságát és irgalmát akarja bemutatni.

„Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett.

Amikor belefáradt, hogy elemózsián éljen, elhatározta, hogy hazamegy apjához, és kérje, hogy utolsó szolgaként élhessen nála. De az apa már messziről elébe sietett, átkarolta, legszebb ruhába öltöztette. Levágatta a hizlalt borjút, és mindenkit ünnepre hívatott.

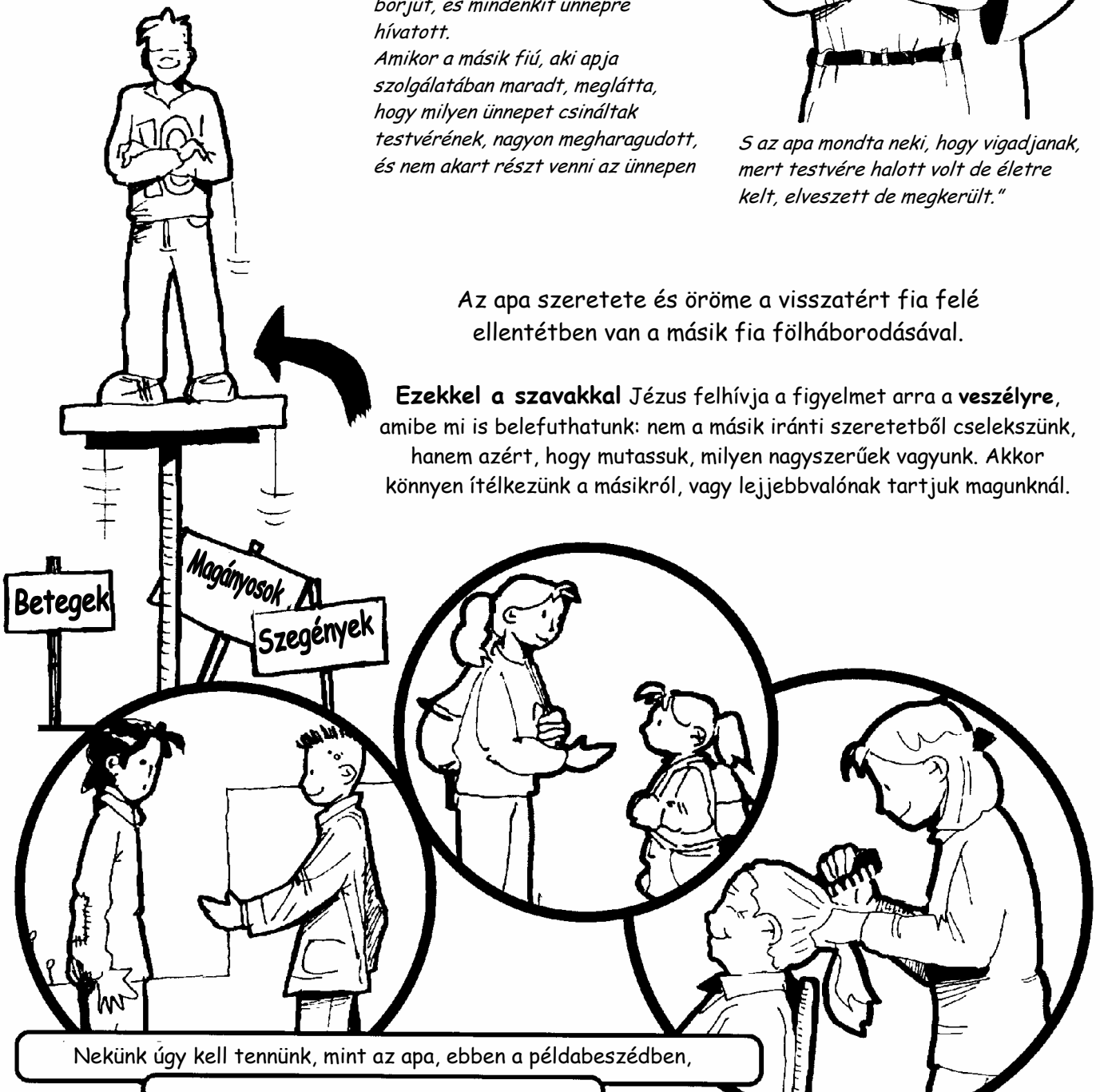
Amikor a másik fiú, aki apja szolgálatában maradt, meglátta, hogy milyen ünnepet csináltak testvérének, nagyon megharagudott, és nem akart részt venni az ünnepen

S az apa mondta neki, hogy vigadjanak, mert testvére halott volt de életre kelt, elveszett de megkerült.”

Az apa szeretete és öröme a visszatért fia felé ellentétben van a másik fia fölháborodásával.

Ezekkel a szavakkal Jézus felhívja a figyelmet arra a veszélyre, amibe mi is belefuthatunk: nem a másik iránti szeretetből cselekszünk, hanem azért, hogy mutassuk, milyen nagyszerűek vagyunk. Akkor könnyen ítélkezünk a másiról, vagy lejjebbvalónak tartjuk magunknál.

Nekünk úgy kell tennünk, mint az apa, ebben a példabeszédben,

aki Istent, a Szeretetet jelenti

aki mindenkit megkülönböztetés nélkül szeret.